

PROLETARIAATTI TAISTELEE, PORVARISTO HIIPII VALTAAN

Sodan aikana ei diplomatialla ole mitään tekemistä. Sotatoimien päätyttyä diplomaatit astuvat etutilalle, tekevät yhteenvetoja, laativat laskuja ja harjoittavat rehellistä meklausta.

Jotain samanlaista tapahtuu myös Venäjän vallankumouksessa. Kansan ja itsevaltiuden voimien sotilaallisten yhteenottojen aikana liberaaliset porvarit lymyilevät pesisään. He ovat ylhäältä- ja alhaalta päin tulevaa väkivaltaa vastaan, he ovat sekä viranomaisten mielivallan että roska-
väen anarkian vihollisia. He astuvat näyttämölle sotatoimien päätyttyä ja heidän poliittisista päätöksistään heijastuu selvästi se muutos, jonka nämä toimet ovat saaneet aikaan poliittisessa tilanteessa. Liberaalinen porvaristo tuli „vaaleanpunaiseksi” tammikuun 9 päivän jälkeen; se alkaa „punertua” nyt Odessan tapahtumien jälkeen, jotka merkitsevät (Kaukasian, Puolan y.m. tapahtumien yhteydessä) itsevaltiutta vastaan tähdätyn kansankapinan suurta kasvua puoli vuotta kestäneen vallankumouskauden aikana.

Kolme vasta äskettäin kokoontunutta liberaalista edustajakokousta ovat sangen opettavaisia tässä suhteessa. Kaikkein konservatiivisin oli teollisuudenharjoittajain ja kauppiaiden edustajakokous. Heihin itsevaltius luottaa eniten. Poliisi ei häiritse heitä. He arvostelevat Bulyginin luonnosta, moittivat sitä, vaativat perustuslakia, mutta — mikäli voimme päätellä epätäydellisten tietojemme mukaan — eivät herätä edes kysymystäkään Bulyginin vaalien boikotoinnista. Kaikkein radikaalisin on „Liittojen liiton”⁵⁹ edustajain kokous. Sitä jo pidetään salaisesti, eivätkään alueella, vaikkakin Pietarin lähetyksillä, Suo-

nessa. Kuten puhutaan, edustajakokouksen jäsenet kätkevät varovaisuuden vuoksi papereita, eivätkä rajalla toimitetut poliisitarkastukset anna mitään tietoja poliisille. Tämä edustajakokous esiintyy äänten enemmistöllä (nähtävästi melkoista vähemmistöä vastaan) Bulyginin vaalien täydellisen ja päättävän boikotoinnin puolesta, laajan agitaation puolesta yleisen äänioikeuden aikaansaamiseksi.

Keskiasemassa on mitä „vaikutusvaltaisain” ja juhlallinen, meluisa zemstvo- ja kaupunkitoimihenkilöiden edustajakokous. Se on miltei legaalinen: poliisi vain muodon vuoksi tekee pöytäkirjan ja esittää hajaantumisvaatimuksen, joka otetaan hymysuin vastaan. Sanomalehtiä, joissa on alettu julkaista tietoja siitä, rangaistaan julkaisemisen keskeyttämisellä („Slovo”⁶⁰) tai varoituksella („Russkije Vedomosti”). Siinä on läsnä „Times’issä”⁶¹ julkaistun hra Pjotr Dolgorukovin loppuselostuksen mukaan 216 edustajaa. Ulkomaisten sanomalehtien kirjeenvaihtajat sähköttävät siitä ympäri maailmaa. Tärkeimmistä poliittisista kysymyksestä: onko Bulyginin „perustuslakia” boikotoitava, edustajakokous ei lausu minkäänlaista mielipidettä. Englantilaisien sanomalehtien tiedoitusten mukaan enemmistö oli boikotoinnin kannalla, edustajakokouksen organisaatiokomitea — boikotointia vastaan. Suostuttiin kompromissiin: kysymys jätetään avoimeksi Bulyginin luonnoksen julkaisemiseen saakka ja sitten kutsutaan sähkölennätintietä koolle uusi edustajakokous. Luonnollisesti sellainen edustajakokous, joka hyväksyy „Osvobozhdenijen” perustuslakiluonnoksen (monarkia ja kaksikamarijärjestelmä), joka hylkää tsaarin puoleen kääntymisen ja päättää „kääntyä kansan puoleen”, tuomitsee päättävästi Bulyginin luonnoksen.

Meillä ei vielä ole tuon vetoimuksen tekstiä. Ulkomaisten sanomalehtien tiedoitusten mukaan se on maltillisessa sävyssä laadittu kuvaus zemstvomiesten marraskuun edustajakokouksen jälkeisistä tapahtumista, luettelo tosiasioista, jotka ovat osoituksena hallituksen epärehellisistä viivytyksistä, sen rikkomista lupauksista, sen kyynillisestä välinpitämättömyydestä yleisen mielipiteen vaatimukseen. Paitsi kansan puoleen kääntymistä on melkein yksimielisesti hyväksytty myös päätöslauselma vastarinnasta hallituksen mielivaltaisille ja epäoikeudenmukaisille teoille. Tässä päätöslauselmassa sanotaan, että „koska administraatio tekee mielivaltaisia tekoja ja rikkoo alituisesti yhteiskunnan

oikeuksia, niin edustajakokous katsoo kaikkien velvollisuudeksi puolustaa ihmisen luonnollisia oikeuksia rauhanomaisin keinoin, mukaan luettuna myöskin vastarinta niiden viranomaisten teoille, jotka rikkovat näitä oikeuksia, vaikka nuo teot perustuisivatkin lain kirjaimeen” (siteeraamme „Times’in” mukaan).

Näin siis liberaalisen porvaristomme askel vasempaan on epäilemätön. Vallankumous menee eteenpäin, sen jäljessä nilkuttaa myös porvarillinen demokratia. Tämän demokratian — *porvarillisen* demokratian, joka edustaa omistavien luokkien etuja ja puolustaa vapauden asiaa epäjohdonmukaisesti ja omanvoitonpyyteisesti — todellinen luonne tulee esiin yhä selvemmin huolimatta siitä, että porvarillinen demokratia „punertuu” ja yrittää puhua joskus „milteivallankumouksellista” kieltä.

Tosiaankin, mitä merkitsee Bulyginin perustuslain boikotointikysymyksen ratkaisun lykkääminen? Halua hieroa vielä kauppaa itsevaltiuden kanssa. Boikotointia kannattamaan muodostumassa olleen enemmistön epävarmuutta itsensä suhteen. Sen vaieten myöntämistä, että tilanherrat ja herrat kauppiaat pyytävät perustuslakia, mutta tyytyvät nähtävästi vähempäänkin. Kun kerran liberaalisten porvarien edustajakokous ei rohkene heti tehdä pesäeroa itsevaltiudesta ja Bulyginin komediasta, niin mitä sitten voidaan odottaa siltä kaikkien ja kaikenlaisten porvarien edustajakokoukselta, jota tullaan nimittämään Bulyginin „Duumaksi” ja joka valitaan (jos se yleensä milloinkaan valitaan!) itsevaltiudellisen hallituksen taholta tulevien kaikenlaisten painostustoimenpiteiden vallitessa?

Itsevaltiudellinen hallitus suhtautuukin juuri sillä tavalla tähän liberaalien toimenpiteeseen pitäen sitä ainoastaan porvarillisen kaupanhieronnan eräänä vaiheena. Toisaalta, havaittuaan liberaalien tyytymättömyyden, itsevaltius „lisäilee” hiukan lupauksiinsa: ulkomaiset sanomalehdet tiedoittavat, että Bulyginin luonnokseen tehdään eräitä uusia „liberaalisia” muutoksia. Toisaalta itsevaltius vastaa zemstvomiesten tyytymättömyyteen uudella uhkauksella: kuvaava on „Times’in” kirjeenvaihtajan tiedoitus, että vastaukseksi zemstvo-„radikalismiin” Bulygin ja Goremykin kehottavat yllyttämään talonpojat kartanonherrojen kimppuun lupaamalla tsaarin nimessä leikata talonpojille maata ja järjestämällä „kansan”-äänestyksen (zemstvo-

päällikköjen avulla) kysymyksestä säätyvaalit vaiko ei-säätyvaalit. Tuo uutinen on tietenkin vain huhu, joka on luultavasti laskettu tahallaan liikkeelle. Mutta sittenkin on epäilemätöntä, että hallitus ei karta julmimpia, törkeimpiä eikä petomaisimpiakaan demagogisia muotoja, ei pelkää „villiintyneiden joukkojen” eikä väestön pohjakerrosten kapinaa, mutta liberaalit pelkäävät kansan kapinaa väkivallantekijöitä, rosvouksen ja ryöväyksen sankareita ja turkkilaisista petomaisuutta vastaan. Hallitus on jo aikoja sitten ryhtynyt vuodattamaan verta ennenkuulumattomissa mittasuhteissa ja muodoissa. Mutta liberaalit vastaavat, että he haluavat välttää verenvuodatusta! Eikö tuollaisen vastauksen jälkeen jokaisella palkkamurhaajalla ole oikeus halveksia heitä porvarillisina kaupustelijoina? Eikö päätöslauselma kääntymisestä kansan puoleen kehoituksella tehdä „rauhallista vastarintaa” mielivallalle ja väkivallalle ole tämän jälkeen naurettava? Hallitus jakelee aseita oikealle ja vasemmalle, lahjoo ketä tahansa pieksämään ja murhaamaan „jutkuja”, „demokraatteja”, armenialaisia, puolalaisia j.n.e. Mutta meidän „demokraattimme” pitävät agitaatiota „rauhallisen vastarinnan” puolesta „vallankumouksellisena” askelena!

Juuri äsken saamassamme „Osvobozhdenijen” 73. numerossa hra Struve ilmaisee tyytymättömyytensä hra Suvoriniin⁶², joka taputtelee hyväksyvästi hra Ivan Petrunkevitchia olkapäähän ja kehoittaa sijoittamaan tuollaiset liberaalit ministeriöihin ja departementteihin rauhoittaakseen heidät. Hra Struve on suutuksissaan, sillä juuri hra Petrunkevitchia ja hänen hengenheimolaisiaan zemstvosta („jotka ovat sitoneet itsensä ohjelmalla” — minkälaisella? missä? — „historian ja kansakunnan edessä”) hän suunnittelee tulevaan perustuslaillis-demokraattisen puolueen ministeristöön. Me puolestamme ajattelemme, että herrojen Petrunkevitchien käyttäytyminen sekä tsaarin vastaanotolla että myös zemstvo-edustajakokouksessa heinäkuun 6 (19) pnä antaa jopa Suvorineillekin täyden oikeuden ylimielisesti halveksia tuollaisia „demokraatteja”. Hra Struve kirjoittaa: „jokainen vilpitön ja harkitseva liberaali Venäjällä vaatii vallankumousta”. Me puolestamme sanomme, että jos tämä „vallankumouksen vaatiminen” heinäkuussa 1905 ilmenee päätöslauselmana rauhallisista vastarintakeinoista, niin Suvorineilla on täysi oikeus suhtautua

tuollaiseen „vaatimukseen” ja tuollaisiin „vallankumousmiehiin” inhoten ja pilkaten.

Hra Struve luultavasti rupeaa väittämään vastaan, että tapahtumat, jotka ovat tähän saakka työntäneet liberaalijamme vasempaan, työntävät heitä ajan mittaan vieläkin pitemmälle. Samassa 73. numerossa hän sanoo: „Ehdot armeijan fyysilliselle sekaantumiselle poliittiseen taisteluun saadaan todellakin vasta sitten, kun itsevaltiudellinen monarkia törmää vastakkain kansan edustuslaitoksen kautta järjestyneen kansakunnan kanssa. Silloin armeija joutuu valitsemaan: hallitus vai kansakunta, ja valinta on oleva helppo ja erehtymätön”.

Tämä rauhallinen idylli muistuttaa hyvin suuresti vallankumouksen lykkäämistä kreikkalaisiin kalendeihin⁶³ saakka. Kukahan se järjestää kansakunnan kansan edustuslaitoksen kautta? Itsevaltiuskko? Mutta se suostuu järjestämään vain Bulyginin Duman, jota vastaan te itse protestoitte, ettekä tunnusta sitä kansan edustuslaitokseksi! Tai „kansakunta” itse järjestää kansan edustuslaitoksen? Jos asia on siten, niin minkä vuoksi liberaalit eivät halua kuullakaan väliaikaisesta vallankumousohallituksesta, joka voi nojautua vain vallankumoukselliseen armeijaan? minkä vuoksi he, esiintyessään omassa edustajakokouksessaan kansan nimessä, eivät kuitenkaan ota sellaista askelta, joka puhuisi kansakunnan järjestämisestä kansan edustuslaitoksen kautta? Jos te, herrat, olette todellakin kansan edustajia ettekä edusta porvaristoa, joka pettää kansan edut vallankumouksessa, niin miksi te ette käänny armeijan puoleen? miksi ette julista pesäeroa itsevaltiudellisesta monarkiasta? minkä vuoksi te suljette silmänne siltä, että ratkaiseva taistelu vallankumouksellisen armeijan ja tsaarin armeijan välillä on kiertämätön?

Sen vuoksi, että te pelkääte vallankumouksellista kansaa, ja kääntyessänne sen puoleen fraaseilla te tosiasiallisesti pidätte arvossa itsevaltiutta ja hierotte kauppa sen kanssa. Vielä eräs todistus siitä: zemstvo-edustajakokouksen organisaatiokomitean puheenjohtajan hra Golovinin neuvottelut Moskovan kenraalikuvernööri Kozlovin kanssa. Hra Golovin vakuutti Kozloville, että huhut aikomuksista muuttaa tämä edustajakokous perustavaksi kokoukseksi ovat perättömiä. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että järjestyneen porvarillisen demokratian edustaja on antanut itsevaltiuden

edustajalle takauksen siitä, että se ei tee pesäeroa itsevaltiuden kanssa! Vain poliittiset lapsukaiset voivat olla ymmärtämättä sitä, että lupaus olla julistamatta edustajakokousta perustavaksi kokoukseksi on samaa kuin luvata olla ryhtymättä todella vallankumouksellisiin toimenpiteisiin,— sillä Kozlov ei luonnollisesti pelännyt sanoja: perustava kokous, vaan *tekoja*, jotka saattaisivat kärjistää selkkausta ja saada aikaan kansan ja armeijan päättäväisen taistelun tsarismia vastaan! Eikö se ole poliittista tekopyhyyttä, kun te sanoissa nimitätte itseänne vallankumouksellisiksi, puhutte kääntymisestä kansan puoleen, sanotte luopuvanne kaikista toiveistanne tsaarin suhteen, mutta todellisuudessa rauhoittelette tsaarin palvelijoita aikomustenne suhteen?

Voi noita koreita liberaalisia sanoja! Miten paljon „perustuslaillis-demokraattisen” puolueen johtaja hra Petrunkevitch latelikaan niitä edustajakokouksessa! Katsokaamme siis, minkälaisilla lausunnoilla „hän sitoo itsensä historian ja kansakunnan edessä”. Siteeraamme „Times’issä” julkaisujen kirjoitusten mukaan.

Hra de Roberti puhuu sen puolesta, että käännyttäisiin anomuskirjelmällä tsaarin puoleen. Vastaan puhuvat Petrunkevitch, Novosiltsev, Shahovskoi ja Roditshev. Äänestys antaa ainoastaan kuusi ääntä anomuskirjelmän puolesta. Hra Petrunkevitchin puheesta: „Kun me matkustimme Pietarhoiviin kesäkuun 6 (19) pnä, niin me vielä toivoimme, että tsaari ymmärtää tilanteen uhkaavan vaarallisuuden ja tekee jotain sen ehkäisemiseksi. Nyt on kaikki toiveet siitä hyljättävä. On jäänyt vain yksi ulospääsy. Tähän saakka olemme toivoneet reformia ylhäältäkäsin, mutta tästä lähtien ainoana toivonamme on kansa. (Raikuvia suosionosoituksia.) Meidän on sanottava kansalle totuus yksinkertaisin ja selvin sanoin. Hallituksen kykenemättömyys ja voimattomuus ovat aiheuttaneet vallankumouksen. Se on tosiasia, joka on kaikkien myönnettävä. Velvollisuutenamme on käyttää kaikki voimat verenvuodatuksen ehkäisemiseksi. Monet meistä ovat antaneet monia vuosia synnyinmaan palveluun. Nyt meidän on mentävä rohkeasti kansan luo eikä tsaarin luo”. Seuraavana päivänä hra Petrunkevitch jatkoi: „Meidän on murrettava toimintamme ahtaat puitteet ja mentävä talonpojan luo. Tähän saakka toivoimme reformeja ylhäältäkäsin, mutta sillä aikaa, kun

me odottelimme, aika on tehnyt tehtävänsä. Hallituksen jouduttama vallankumous on mennyt meistä edelle. Vallankumous-sana pelästytti eilen kaksi jäsentämme niin pahasti, että he lähtivät pois edustajakokouksesta. Mutta meidän on katsottava rohkeasti totuutta kasvoihin. Me emme voi odotella kädet ristissä. Meitä vastaan väitettiin, että zemstvojen ja duumain kääntyminen kansan puoleen tulee olemaan agitaatiota, joka synnyttää levottomuutta. Mutta onko kylissä muka rauhallista? Ei, levottomuutta on jo olemassa ja sitä paitsi pahimmassa muodossaan. Me emme voi hillitä myrskyä, mutta joka tapauksessa meidän on yritettävä ehkäistä liian kova järjestys. Meidän on sanottava kansalle, että tehtaiden ja kartanoiden hävittäminen on hyödytöntä. Meidän ei pidä suhtautua tuohon hävittämiseen kuin pelkkään vandalismiin. Se on sokea, raaka talonpoikaismainen keino auttaa pahassa, jonka talonpojat vaistomaisesti tajuavat, mutta jota he eivät kykene ymmärtämään. Vastatkoot viranomaiset heille nagaikoilla. Meidän velvollisuutemme on sittenkin mennä kansan luo. Meidän olisi pitänyt tehdä se aikaisemmin. Zemstvot ovat olemassa jo 40 vuotta pääsemättä kiinteään ja välittömään kosketukseen talonpoikain kanssa. Älkäämme siis hukatko aikaa, vaan korjatkaamme tuo virhe. Meidän on sanottava talonpojalle, että olemme hänen kanssaan”.

Mainiota, hra Petrunkevitch! Olemme talonpojan kanssa, olemme kansan kanssa, tunnustamme vallankumouksen tosiasiaksi, olemme luopuneet kaikesta toivosta tsaarin suhteen... Menestystä, herrat! Mutta... mutta kuinka se pitää ymmärtää? Ei tsaarin kanssa, vaan kansan kanssa, *ja sen vuoksi* luvataan kenraalikuvernööri Kozloville, että edustajakokous ei tule toimimaan perustavana kokouksena, s.o. oikeana ja todellisena kansan edustuslaitoksena? Tunnustetaan vallankumous *ja sen tähden* vastataan rauhallisilla vastarintakeinoilla hallituksen palvelijain suorittamaan petomaisuuteen, murhiin, rosvoukseen? Mennään talonpojan luo ja ollaan talonpojan kanssa *ja sen tähden* selviydytään asiasta mitä epämääräisimmällä ohjelmalla, jossa luvataan ainoastaan *lunastaminen* tilanherrojen suostumuksella! Mennään kansan kanssa eikä tsaarin kanssa *ja sen tähden* hyväksytään sellainen perustuslakiluonnos, joka turvaa ensinnäkin monarkian, säilyttää tsaarin vallan sotaväkeen ja virkamieskuntaan, ja toiseksi, turvaa etukä-

teen tilanherroille ja suurporvaristolle poliittisen herruuden ylähuoneen kautta*.

Liberaalinen porvaristo menee kansan luo. Se on totta. Sen on pakko mennä kansan luo, sillä ilman sitä liberaalinen porvaristo on voimaton taistelemaan itsevaltiutta vastaan. Mutta se pelkää vallankumouksellista kansaa eikä mene sen luo sen elujen edustajana, ei uutena tulisieluisena taistelutoverina, vaan kaupanhierojana, meklarina, joka juoksentelee toiselta sotivalta puolelta toiselle. Tänäpä se on tsaarin luona ja pyytää häneltä „kansan” nimessä monarkistista perustuslakia sanoutuen samaan aikaan pelkurimaisesti irti kansasta, „levottomuuksista”, „mellakoimisesta”, vallankumouksesta. Huomenna se uhkailee tsaaria edustajakokouksestaan, uhkailee monarkistisella perustuslailla ja sillä, että tulee tekemään rauhanomaista vastarintaa pistimelle. Ja te vielä ihmettelette, herrat, että tsaarin palvelijat ovat päässeet perille teidän pelkurimaisesta ja ulkokullatusta sielupahasestanne? Te pelkäätte jäädä ilman tsaaria. Tsaari ei pelkää jäädä ilman teitä. Te pelkäätte ratkaisevaa taistelua. Tsaari ei pelkää sitä, vaan haluaa taistelua, haastaa itse taisteluun ja aloittaa sen. Tsaari haluaa mitellä voimia ennen kuin antaa perään. On aivan luonnollista, että tsaari halveksii teitä. On aivan luonnollista, että tuon halveksimisen ilmaisevat teille tsaarin lakeijat, herrat Suvorinit, taputtelemalla hyväksyvästi Petrunkevitchin olkapäätä. Te olette ansainneet tuon halveksimisen, sillä te ette taistele yhdessä kansan kanssa, vaan ainoastaan hiivitte valtaan vallankumouksellisen kansan selän takana.

Ulkomaalaiset kirjeenvaihtajat ja porvariston publisistit huomaavat joskus aika tarkasti asian tämän olemuksen, vaikka ilmaisevatkin sen hyvin omalaatuisesti. Hra Gaston Leroux on „Matin’issa”⁶⁴ ottanut esittääkseen zemstvo-miesten katsantokantoja. „Epäjärjestys ylhäällä, epäjärjestys alhaalla, me yksin olemme järjestyksen edustajia”. Zemstvomiesten katsantokanta on todellakin sellainen. Ja käännettynä selvälle venäjän kielelle se merkitsee: ylhäällä ja alhaalla ollaan valmiita taistelemaan, mutta me olemme rehellisiä meklareita, me hiivimme valtaan. Me odottemme, eikä meillekin tulisi maaliskuun 18 päivä, eikä kansa

* Ks. lehtemme julkaisemaa lentolehtistä „Kolme perustuslakia” (Teokset. 8. osa, ss. 553—555. *Toim.*.)

saisi edes kerran katutaistelussa voittoa hallituksesta, eikä meille tulisi mahdollisuutta, kuten Saksan liberaaliselle porvaristolle, ottaa valta käsiimme kansan ensimmäisen voiton jälkeen. Ja sitten, kun meistä tulee voimatekijä itsevaltiutta vastaan, me käännyimme vallankumouksellista kansaa vastaan ja teemme tsaarin kanssa sopimuksen kansaa vastaan. Meidän perustuslakiluonnoksemme on tuollaisen sopimuksen valmis ohjelma.

Se ei ole tyhmä laskelma. Vallankumouksellisesta kansasta joudutaan joskus sanomaan samaa, mitä roomalaiset sanoivat Hannibalista: sinä osaat voittaa, mutta et osaa käyttää voittoa! Kapinan voitto ei vielä ole kansan voitto, ellei se johda vallankumoukselliseen mullistukseen, itsevaltiuden täydelliseen kukistamiseen, epäjohdonmukaisen ja itsekkään porvariston syrjäyttämiseen, proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattiseen diktatuuriin.

Ranskan konservatiivisen porvariston äänenkannattaja „Tems” * suorastaan neuvoo zemstvomiehii lopettamaan mahdollisimman pian selkkauksen *tekemällä sopimuksen* tsaarin kanssa (pääkirjoitus heinäkuun 24 päiväältä uutta lukua). Se sanoo, että ilman moraalisen ja materiaalsen voiman yhdistämistä reformit ovat mahdottomia. Materiaalinen voima on ainoastaan hallituksella. Moraalinen — zemstvomiehillä.

Erinomainen porvarillisten katsantokantojen määrittely — ja erinomainen vahvistus zemstvomiesten politiikkaa koskevalle analyysillemme. Porvaristo on unohtanut pikkuseikan, kansan, kymmenet miljoonat työläiset ja talonpojat, jotka työllään luovat kaikki porvariston rikkauudet, taistelevat vapaudesta, joka on heille yhtä tarpeellinen kuin valo ja ilma. Porvaristolla oli oikeus unohtaa heidät, koska he eivät vielä ole todistaneet „materiaalista voimaansa” voitollaan hallituksesta. Historiassa ei ole ratkaistu yhtään suurta kysymystä muuten kuin „materiaalisella voimalla”, ja tsaarin itsevaltiutus — toistamme — itse aloittaa taistelun haastaen kansaa mitteleämään voimia kanssaan.

Ranskan porvaristo kehoittaa Venäjän porvaristoa tekemään pikemmin sopimuksen tsaarin kanssa. Se pelkää, vieraanakin se pelkää, ratkaisevaa taistelua. Siinä tapauk-

* — „Alka”. Toim.

nessa, että kansa voittaa, on vielä epäselvää, päästäkö kansa valtaan sinne hiipiviä herroja Petrunkevitsheja! Ennakolta on mahdotonta laskea, kuinka ratkaiseva on voitto oleva ja minkälaiset tulevat olemaan sen tulokset,— se selittää kyllin hyvin porvariston arkuuden.

Proletariaatti valmistautuu tähän ratkaisevaan taisteluun kautta koko Venäjän. Se kokoaa voimiaan, se ottaa oppia ja lujittuu jokaisesta uudesta yhteenotosta; tähän saakka nämä yhteenotot ovat päättyneet epäonnistuneesti, mutta ne ovat joka kerta johtaneet uusiin ja entistä voimakkaampiin hyökkäyksiin. Proletariaatti kulkee voittoa kohti. Se nostattaa mukaansa talonpoikaiston. Talonpoikaistoon nojautuen se paralysoi porvariston horjuvaisuuden ja petturuuden, työntää syrjään sen ehdokkaat ja nujertaa voimalla itsevaltiuden, repii juurineen Venäjän elämästä kirotn maaorjuuden kaikki jäljet. Ja silloin me valtaamme kansalle muuta kuin monarkistisen perustuslain, joka turvaa porvariston poliittiset etuoikeudet. Me valtaamme Venäjälle tasavallan ja sen mukana täydellisen vapauden kaikille sorretuille kansallisuuksille, täydellisen vapauden talonpojille ja työläisille. Silloin me käytämme proletariaatin koko vallankumouksellisen tarmon kaikkein laajimpaan ja rohkeimpaan taisteluun sosialismin puolesta, kaikkien työtätekevien vapauttamiseksi täydellisesti kaikesta riistosta.

„Proletari“ № 10,
elokuun 2 (heinäkuun 20) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari“ lehdessä
tekstin mukaan